

Jana Hajro

HACHIKO

HACHIKO
NAJVERNEJŠÍ PES NA SVETE

Predslov

Milí čitatelia,

rozhodla som sa napísať pre vás skutočný príbeh o japonskom psovi Hachikovi, ktorý je taký dojímavý a poučný, že sa stal známym na celom svete. Určite mnohí z vás poznajú tento priam neuveriteľný príbeh z amerického filmového spracovania.

Pri písaní som so súhlasom profesora Shuichira Yoshidu použila webovú stránku Tokijskej univerzity

http://www.en.a.u-tokyo.ac.jp/hachi_ueno_hp/hp/index.html.

Pán Shuichiro Yoshida je profesorom oddelenia biologického a environmentálneho inžinierstva postgraduálnej školy poľnohospodárskych a biologických vied Tokijskej univerzity.

Takisto som s láskavým dovolením pana Kyoko Hanata čerpala informácie z webovej stránky Odate <http://www.city.odate.lg.jp>.

Hachiko bol čistokrvný pes plemena akita inu. (V preklade: *pes akita*; *Akita* je názov oblasti, odkiaľ plemeno pochádza, *inu* v japončine znamená pes.)

Tento príbeh sa začal za búrlivej fujavice 10. novembra 1923, keď v meste Odate rodina chovateľa psov akita pána Giichiho Saita očakávala narodenie šteniatok. Bolože to radosti, keď mláďatá prišli na svet, jedno krajšie ako druhé. „Musíme pre ne nájsť dobrý nový domov, milujúcich majiteľov,“ zamyslela sa pani Saito. „Budú mať dobrý rodokmeň,“ dodal Saito san. „O niekom by som vedel,“ povedal pán Mase, ktorý bol práve na návšteve. „Kto je to?“ spýtal sa Giichi Saito. „Profesor Eizaburo Ueno z Tokia,“ odpovedal pán Mase. „Má veľmi rád psy akita. Prednedávnom mu uhynula sučka z tohto plemena, ale nebola čistokrvná. Hneď mu zavolám.“

Pán Mase informoval svojho mentora, profesora Eizabura Uena. „Tieto šteniatka sú čistokrvné, s dobrým rodokmeňom,“ prízvukoval priateľovi.

Profesor však nechcel nového psa. So ženou sa o tom dlho zhovárali. „Vieš, ako veľmi bolí strata psa. Nechceš predsa, aby sa tá bolesť raz musela zopakovať,“ namietala smutne pani Yae. „Ale tento bude čistokrvný,“ naliehal Eizaburo. „Vieš, že vždy som túžil po čistokrvnom psovi akita.“ Yae naďalej namietala: „Ty sám si predsa povedal, že už žiadneho nového psa nechceš.“ „Asi máš pravdu,“ odvetil profesor.

Napokon však láska k psom akita zvíťazila a profesor sa rozhodol, že si šteniatko vezme. A tak 14. januára nasledujúceho roku bol psík prepravený vlakom ako malá batožina do tokijskej stanice Shibuya, kde ho prevzal profesorov záhradník Kikuzaburo Kobayashi.

Keď profesor s manželkou uvideli psíka, veľmi sa mu potešili.

„Aké mu dáme meno?“ rozmýšľali obaja. „Takému psovi treba vybrať meno, ktoré bude niečo znamenať,“ poznamenal Ueno.

„Hm, to nebude také jednoduché,“ zamyslela sa Yae. „A čo tak Hachi, ako číslo osem, prinesie mu šťastie,“ navrhla.

„Hachi!“ zvolal Ueno a zdvihol šteniatko do náručia, „ako sa ti to páči?“ Psík mu oblizol tvár. „Dobre! Budeš teda Hachi,“ usmial sa profesor a pritisol si psíka k sebe.

Profesor Eizaburo Ueno

Medzi Hachim a jeho pánom vzniklo silné priateľské puto. Profesor ho vodil k stanici Shibuya a zoznamoval s okolím a s ľuďmi, ktorí tam pracovali. Hachi absolvoval so svojím majiteľom mnoho dlhých vychádzok plných nových vzručov a nového poznania. Stretnutia s ľuďmi a aj s inými psami ho učili dobrému správaniu a nebojácnosti. Každý deň prichádzal domov s novými zážitkami. Jeho pán mu venoval všetok svoj čas a robil to veľmi rád.

Tentoraz však profesor odchádzal do práce a Hachi ho znova sprevádzal na stanicu. „Ty tu musíš zostať, Hachi,“ dohovárал mu profesor. „Vráť sa pekne domov. Ja prídem až neskôr.“ A vidiac, že ho pes poslúchol, pokojne odkráčal k vlaku. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď večer pri návrate z práce uzrel Hachiho, ako naňho čaká pri staničnom východe. „On tu presedel celý deň?“ pýtal sa ľudí, ktorí tam pracovali. „Ale nie,“ odpovedali mu, „prišiel iba krátko pred vami.“

„To je neuveriteľné,“ povedal Ueno doma svojej žene. „Predstav si, že Hachi ma čakal na stanici presne tam, kde sme sa rozlúčili.“

„Áno,“ odpovedala Yae. „Videla som ho, keď vybehol von.“

„Nie je to zvláštne?“ zareagoval prekvapený profesor.

„Nezabúdaj, že akita je veľmi inteligentné plemeno,“ odpovedala Yae.

„Potom náš pes akita je obzvlášť inteligentný,“ zhodnotil to profesor hladkajúc Hachiho.

Takto Hachi vyprevádzal svojho pána každý deň. A večer ho očakával. „Dobrý psík Hachi,“ nešetril profesor chválou, keď ho jeho verný pes radostne vítal. Deň čo deň sa opakoval tento zvláštny rituál, ktorý si všimli ľudia pohybujúci sa v priestoroch stanice.